Η ψύχρανση του πνευματικού ζήλου και οι αιτίες της. Τι πρέπει να κάνουμε σε τέτοια περίπτωση. (Όσιος Θεοφάνης Έγκλειστος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 14 Ιανουαρίου, 2015

ΦΟΒΑΣΑΙ. Αμφιβάλεις αν θα καταφέρεις να ολοκληρώσεις την προσπάθειά σου, μολονότι έκανες μια φιλότιμη αρχή. Ναι, πρέπει να το φοβάσαι αυτό, γιατί, καθώς είμαστε συχνά άστατοι, προκαλούμε βλάβη στον εαυτό μας. **Μη στηρίζεσαι στις δυνάμεις σου**. **Απόθεσε κάθε ελπίδα σου στον Θεό**. Από την ανησυχία και το φόβο της αποτυχίας όχι μόνο δεν θα ζημιωθείς, αλλ' απεναντίας και θα ωφεληθείς, **αν, πρώτον, δεν απελπιστείς** και, δεύτερον, ακουμπήσεις και στηριχθείς στον παντοδύναμο Κύριο. Διατήρησε αυτή την **καλή ανησυχία**.

Να φοβάσαι μήπως λυπήσεις τον αγαπημένο σου Κύριο. Και να σκέφτεσαι πως αύριο έρχεται ο θάνατος. **Αργότερα, την ανησυχία θα την αντικαταστήσει η στέρεη ελπίδα της σωτηρίας**. Προς το παρόν όμως, μην την αποδιώξεις. Σου χρειάζεται. Θα πυροδοτεί τον ενθουσιασμό σου, θα σε απομακρύνει από επιβλαβείς αδυναμίες και θα σε παρακινεί σε ακατάπαυστη καρδιακή ικεσία: «Κύριε, βοηθησέ με! Κύριε σώσε με! Και σώσε με, την ανάξια, με τον τρόπο που Εσύ ξέρεις!». Αυτή είναι η έμπονη συντριβή της καρδιάς ενώπιον του Κυρίου. Οι εχθροί, τόσο οι εσωτερικοί όσο και εξωτερικοί, είναι ισχυροί. Δεν ξέρεις τι θύελλες θα ξεσπάσουν απ' έξω και μέσα σου. Κάθε στιγμή μπορεί να παραπατήσεις και να πέσεις. Γι' αυτό μη σταματάς, να κραυγάζεις, «Κύριε, σώσε με!», με καρδιά συντριμμένη και ταπεινωμένη, όπως λέει ο προφήτης Δαβίδ (Ψαλμ.50:19)˙ γιατί μια τέτοια καρδιά ο Θεός ποτέ δεν την περιφρονεί. Μην το ξεχάσεις: Όποιος έχει αμετάπτωτο το βίωμα της έμπονης συντριβής ενώπιον του Κυρίου, βίωμα που προέρχεται από την επίγνωση των κινδύνων και των δυσκολιών της πνευματικής ζωής, αυτός βρίσκεται στον σωστό δρόμο.

"Να δώσει ο Θεός", γράφεις, "ώστε ο τωρινός πνευματικός μου ζήλος να μην καταπέσει αργότερα". Να δώσει ο Θεός, ναι, ώστε ο πνευματικός σου ζήλος να μην καταπέσει όχι αργότερα, αλλά ποτέ! Όταν υπάρχει αυτός ο ζήλος, υπάρχει πνευματική ζωή˙ όταν δεν υπάρχει ο ζήλος, ούτε πνευματική ζωή υπάρχει. Η εξάτμιση του πνευματικού ζήλου συνεπάγεται διακοπή της πνευματικής αναπνοής και

ανακοπή της πνευματικής καρδιάς. Το πνεύμα είτε πεθαίνει είτε αδρανεί.
Γι' αυτό, **το πρώτο μέλημα του ανθρώπου που μπαίνει στο δρόμο του Θεού, πρέπει να είναι η διατήρηση με κάθε δυνατό τρόπο του ζήλου, της προθυμίας, της φιλοτιμίας και της φιλοπονίας**. Ο πνευματικός ζήλος και η έμπονη συντριβή ενώπιον του Κυρίου, για την οποία έγραψα πιο πάνω, είναι τα θεμέλια της πνευματικής ζωής, η ασπίδα της και ο προμαχώνας της. Αντίθετα, ο μεγαλύτερος εχθρός της είναι η ψύχρανση του ζήλου.
Φοβερό πράγμα! Πρέπει να ξέρεις, ωστόσο, πως η ψύχρανση αυτή **δεν είναι σε κάθε περίπτωση οριστική ούτε αυτόχρημα καταστροφική**. Πολλές φορές ακολουθεί είτε μιάν **αλόγιστη υπερένταση των δυνάμεων της ψυχής είτε μιάν ασθένεια του σώματος**. Σε τέτοιες περιπτώσεις δεν πρόκειται για κατάσταση μόνιμη και επιβλαβή, όπως, **απεναντίας, συμβαίνει, όταν η ψύχρανση ακολουθεί την εκούσια απόρριψη της ευσέβειας και την ενσυνείδητη επιλογή της ασέβειας**, παρά την αντίθεση και την διαμαρτυρία της συνειδήσεως. Τότε είναι που το πνεύμα νεκρώνεται και η πνευματική ζωή τερματίζεται. Αυτό το ενδεχόμενο να φοβάσαι πάνω απ' όλα, να το φοβάσαι σαν τη φωτιά και σαν το θάνατο. Και να θυμάσαι πως είναι **το πρώτο ολέθριο επακόλουθο της απώλειας, πρώτον, της προσοχής και, δεύτερον, του θείου φόβου**. Αν λοιπόν, πάντοτε προσέχεις τον εαυτό σου και φοβάσαι τον Θεό, θα διατηρήσεις ζωντανό και θερμό τον πνευματικό σου ζήλο. Όσο για τις ακούσιες και φευγαλέες ψυχράνσεις του ζήλου, που οφείλονται σε ψυχική κόπωση ή σωματική ασθένεια, υπάρχει ένας **κανόνας: Να υπομένεις και να εκτελείς με συνέπεια τα έργα του Θεού έστω και τυπικά μόνο, δίχως ψυχική συμμετοχή. Χάρη στην καρτερία και την εμμονή σου, σύντομα η ψυχρότητα θα ξαναδώσει τη θέση της στην θέρμη**...

(Από το βιβλίο: «ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΥ, Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ γράμματα σε μια ψυχή», ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΙΙΚΗΣ)

(Πηγή ηλ. κειμένου: gonia.gr)